

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **R. K.**, zastoupené Ing. Mgr. Antonínem Továřkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, 602 00 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2005, č. j. O-135/541/2005, za účasti 1) RSDr. F. M. a 2) L. M., zastoupeni JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 5, 602 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2007, č. j. 29 Ca 274/2005 - 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Mgr. Antonína Továřka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2005 zamítl Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno (dále jen „katastrální úřad“) nesouhlas žalobkyně s opravou chyby v katastru nemovitostí, kterou byl upraven průběh vlastnické hranice mezi pozemky parc. č. 1174 (ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení) a parc. č. 414/1 (ve vlastnictví žalobkyně). Důvodem byla skutečnost, že při obnově operátu v letech 1986 - 1989 nebyl zřejmým omylem fotogrammetricky vyhodnocen podrobný bod č. 367-1 ležící na společné plotem ohraničené hranici mezi podrobnými body č. 158 - 210 a č. 142-1 vyšetřený při místním šetření a obsažený v náčrtu o místním šetření č. 157. Hranice tak správně neměla být rovná, ale měla vybočovat východním směrem do pozemku parc. č. 414/1. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí katastrálního úřadu žalovaný zamítl dne 20. 9. 2005.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Brně; krajský soud svým rozsudkem ze dne 20. 11. 2007 rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Předmětný rozsudek ve znění opravného usnesení ze dne 2. 1. 2008 napadl žalovaný včasnou kasační stížností. Za zcela nesprávné považuje žalovaný tvrzení soudu, že lomový bod hranice č. 367-1 není patrný z náčrtu č. 157 ani z leteckého snímku č. 158. V náčrtu je předmětný bod označen nepřehlednutelnou tečkou o průměru cca 1 mm, což je stanovená značka pořadové č. 1.09 bodu 9. 2 přílohy k vyhlášce Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb. (dále jen „katastrální vyhláška“), platná v době vydání rozhodnutí žalovaného. Opravou dotčený bod č. 367-1 pak v náčrtu č. 157 leží na čáře vykreslené stanovenou značkou pořadové č. 2.12 bodu 9. 3 přílohy katastrální vyhlášky značící drátěný kovový plot vlastněný z jedné strany. Pokud se soud opíral pouze o geometrický tvar dotčené hranice v náčrtu o místním šetření č. 157, pochybil, neboť tento náčrt se vyhotovuje tzv. volnou rukou a při pochůzce v terénu se v něm vyznačují smluvenými značkami předměty šetření a měření, hranice pozemků apod. Geometrická složka obrazů parcel v náčrtu nemá dle žalovaného z hlediska přesnosti kresby žádnou hodnotu, je kreslen od ruky. Naopak zásadní význam má popisná složka tvořená smluvenými značkami podle právního předpisu, kterou se soud vůbec nezabýval.

V dalším bodě své kasační stížností žalovaný tvrdí, že zúčastnění vlastníci svým podpisem protokolu o výsledcích zjišťování hranic stvrzují souhlas s průběhem a označením vlastnických hranic v terénu, nikoliv v náčrtu o místním šetření. Náčrt pouze dokládá, jakým způsobem byla hranice v terénu vyšetřena - v daném případě je hranice tvořena plotem. Náčrt o místním šetření je tak podle žalovaného průkazným dokladem zjišťování hranic podle § 51 odst. 13 katastrální vyhlášky. Skutečnost, že lomový bod č. 367-1 není laikovi z náčrtu na první pohled patrný a že spojnice mezi body č. 142-1 a 158 - 210 se pouhým okem jeví jako přímka, není z hlediska posouzení chybného údaje v katastru právně relevantní.

Dále žalovaný uvedl, že na základě zjištěného průběhu hranic v terénu odsouhlaseného zúčastněnými vlastníky se provádí vlastní mapování, které zde proběhlo fotogrammetrickou metodou za pomoci leteckého snímkování. Pokud nebyl z leteckého snímku (č. 158) vyhodnocen lomový bod č. 367-1, ačkoliv byl obsažen v náčrtu č. 157, který byl jeho podkladem, pak výsledky mapování jsou v rozporu se skutečným stavem zjištěným v terénu. Pracovníci provádějící mapování se tak dopustili zřejmého omylu při zpracování výsledků místního šetření, v jehož důsledku nevyznačili na měřickém náčrtu č. 158 lomový bod č. 367-1 a hranici mezi pozemky parc. č. 414/1 a 1174 zobrazili v nové katastrální mapě jako přímku, tedy spojnici mezi body č. 142-1 a č. 158 - 210, nikoliv mezi body č. 142-1, 367-1 a 158 - 210.

Podle názoru žalovaného samotná obnova katastrálního operátu novým mapováním nemůže být již z podstaty věrnou kopií operátu, který má nahradit, což se týká jak geometrického a polohového určení, tak i velikosti výměry parcel. Tento závěr vychází z § 3 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, protože orgány geodézie měly při obnově operátu evidence nemovitostí postupovat v souladu se skutečným stavem. Zaměření hranic při obnově operátu vychází ze zjištěných hranic podle jejich skutečného stavu v terénu.

Zjištění, zda se jedná o zřejmý omyl podle § 8 odst. 1 zákona České národní rady č. 334/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), závisí na posouzení všech náležitostí postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově operátu novým mapováním. Soud se jimi však dostatečně nezabýval; zejména v případě posouzení skutečností,

k nimž je třeba odborných znalostí, měl tyto soud zadat znalci z oboru geodézie a kartografie. Podle žalovaného soud nesprávně cituje § 8 odst. 1 katastrálního zákona, když klade mezi písm. a) a b) vylučovací spojku „nebo“, ačkoliv písm. b) je podmnožinou písm. a) předmětného ustanovení, neboť i písm. b) vzniká zřejmým omylem pracovníka katastru. Soud dále označuje výsledek obnovy operátu za vadný, aniž by objasnil, jak tato vada vznikla a proč nejde o důsledek zřejmého omylu. Tento závěr soud opřel o údajně rozporná tvrzení žalovaného v jeho rozhodnutí, které však žalovaný za rozporná nepovažuje.

Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že katastrální zákon nedefinuje, co se rozumí pojmem zřejmý omyl; právní teorie uvádí, že zřejmý omyl je taková chyba, která je jasná každému odborníkovi na danou oblast. K tomu dále odkazuje na § 46 odst. 1 katastrální vyhlášky, který dle jejího názoru nebyl v projednávaném případě naplněn. Žalobkyně souhlasí s názorem krajského soudu, že opravou chyby v katastru nemovitostí nelze měnit vlastnické hranice, a rovněž souhlasí s rozlišováním chyby podle písm. a) a b) v § 8 odst. 1 katastrálního zákona; písm. b) není možné považovat za podmnožinu písm. a). Dále žalobkyně uvedla, že v rozporu s tvrzením žalovaného není hranice mezi pozemky vedena po plotě, nýbrž se v nejsevernější části plot odklání severovýchodním směrem, tedy do pozemku parc. č. 414/1 a hranice tak nevede po plotě. Žalovaný dále žalobkyni nikdy nepředložil originál náčrtu o místním šetření č. 157 - nebylo tak možno dosud posoudit pravost sporného bodu č. 367-1. Je přitom zvláštní, že by příslušný pracovník při zakreslování hranic opomněl vyhodnotit tak velký a zřetelný bod. Žalobkyně proto navrhla, aby si Nejvyšší správní soud vyžádal originál zmíněného náčrtu a nechal vyhotovit znalecký posudek za účelem ověření pravosti tohoto bodu. Důvodem pro pochyby o pravosti bodu č. 367-1 je skutečnost, že ředitel žalovaného Ing. B. V. se byl několikrát podívat na místě samém, a poté o věci rozhodoval. Do konce osmdesátých let přitom Ing. V. bydlel v obci H. u T., kde se předmětné pozemky nacházejí a osobně se zná s osobami zúčastněnými na řízení. Žalobkyně již dříve zvažovala otázku podjatosti, avšak nemá k dispozici dostatek důkazů. Žalobkyni se dále jeví značně podivné, že lomový bod č. 367-1 je jediným takto označeným bodem na celé hranici pozemku parc. č. 1174, když lomových bodů stejného či obdobného charakteru je na hranici pozemku parc. č. 1174 mnoho. Velikost lomového bodu je přitom cca 1 mm, avšak katastrální vyhláška stanoví předepsanou velikost pouze 0,3 mm. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

Předmětem kasační stížnosti je otázka opravy chyby v katastru nemovitostí způsobené zřejmým omylem při obnově katastru podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Konkrétně pak jde o posouzení toho, zda nesprávně zakreslená hranice (v rozporu se situací v terénu) může být opravena právě postupem podle uvedeného ustanovení. Neurčitým pojmem zřejmý omyl se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103 (www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že „*vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).*“ Pokud by tedy byla hranice pozemků v katastru

zakreslena v rozporu s podkladovou listinou, bylo by možné uvažovat o chybě způsobené zřejmým omylem při vedení či obnově katastru nemovitostí. Tento závěr by však sám o sobě byl poněkud zjednodušující. Předně je třeba vycházet z toho, že oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. To je nutné dovodit z § 8 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle nějž právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Provedením opravy zápisu se tedy skutečný právní vztah k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny. Dále je nutné vzít v potaz, že omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý - katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná. Konečně nelze odhlédnout od úpravy obsažené v § 46 odst. 1 katastrální vyhlášky (jak na ni upozorňuje žalobkyně), tedy že v souboru geodetických informací se opraví chybné geometrické a polohové určení hranice pozemku, je-li nesporně zjištěno a protokolárně doloženo, že se neshoduje se stavem hranice v terénu, současný průběh hranice v terénu není dotčenými vlastníky zpochybňován a nebyl jimi měněn.

Z uvedeného vyplývá, že k opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti jej neměnili. Uvedené podmínky přitom musí být splněny kumulativně. Pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků; katastrální úřad však v takovém případě opravu chyby provést nemůže.

Nejvyšší správní soud posoudil z výše uvedených hledisek kasační stížnost žalovaného a shledal, že katastrální úřad i žalovaný rozhodli v rozporu se zákonem, a to už z toho důvodu, že předmětný průběh hranice je mezi hraničními vlastníky zjevně sporný. V daném místě probíhala dvakrát obnova katastrálního operátu: platnost obnoveného katastrálního operátu po první obnově byla vyhlášena v roce 1999, platnost obnoveného katastrálního operátu po druhé obnově byla vyhlášena dne 14. 7. 1989. V obou případech byla hranice zakreslena jako před provedenou opravou chyby (tj. bez ohledu na bod č. 367-1) a v obou případech měli vlastníci možnost proti obnovenému operátu podávat námítky. Žalobkyně tak z povahy věci neučinila, neboť hranice odpovídala jejím představám, avšak bylo na osobách zúčastněných, aby případně namítaly nesprávnost zakreslené hranice, což zřejmě neučinily. Pokud se pak až v roce 2004 tyto osoby domáhaly opravy průběhu hranice, neboť žalobkyně začala stavět na hranici svého pozemku plot, bylo jim možné vyhovět pouze za předpokladu, že by žalobkyně s takovým postupem souhlasila: pokud tomu tak nebylo, byl o průběhu hranice oprávněn rozhodnout pouze soud a nikoliv žalovaný. Obdobně jen soud v nalézacím řízení může rozhodovat o případných věcných právech k věci cizí vzniklých užíváním části pozemku žalobkyně jako cesty.

Ačkoliv samo toto konstatování svědčí o nedůvodnosti kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud se dále vypořádal s kasačními námítkami žalovaného, které rovněž neshledal důvodnými. S žalovaným lze souhlasit v tom, že z náčrtu o místním šetření č. 157 je patrný bod, ve kterém by mělo dojít k zakřivení hranice; názor krajského soudu, že předmětný náčrt tento bod neobsahuje, je proto mylný. Nicméně kasační soud již nepřisvědčil žalovanému, že jde skutečně o lomový bod, a to ze dvou důvodů. Za prvé, podle žalovaným citované katastrální vyhlášky má mít lomový bod rozměry 0,3 mm, avšak bod zobrazený na náčrtu o místním šetření má průměr alespoň 1 mm (což v kasační stížnosti potvrzuje sám žalovaný). Taková značka však podle přílohy zmiňované vyhlášky odpovídá značce č. 6.01 - tj. kovovému nebo betonovému stožáru elektrického vedení. Za druhé, argumentace katastrální vyhláškou je pro případ náčrtu č. 157 zcela nesprávná. Tento náčrt byl totiž vyhotoven v roce 1987, kdy předmětná vyhláška vůbec neexistovala a mapové značky neupravovala. Obdobně není Nejvyššímu správnímu soudu jasné, z čeho žalovaný dovozuje, že geometrická složka obrazů

parcel v náčrtu č. 157 nemá dle žalovaného z hlediska přesnosti kresby žádnou hodnotu, a naopak zásadní význam má popisná složka tvořená smluvenými značkami. Rozhodně není možné tvrdit, že tato závaznost vyplývá z § 51 odst. 13 katastrální vyhlášky, neboť ta v roce 1987 vydána nebyla. Vyhláška Ústřední správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, platná v době vytvoření náčrtu č. 157 se k závaznosti jednotlivých údajů v náčrtech provedených při místním šetření nevyjadřovala; pouze v § 8 uváděla závazné údaje evidence nemovitostí, kde se o mapových značkách obecně nezmiňovala.

Dále žalovaný tvrdil, že pokud nebyl z leteckého snímku (č. 158) vyhodnocen lomový bod č. 367-1, ačkoliv byl obsažen v náčrtu č. 157, který byl jeho podkladem, pak výsledky mapování jsou v rozporu se skutečným stavem zjištěným v terénu. Žalovaný tak má v celé věci za určující právě a jen náčrt o místním šetření č. 157; pouze na jeho základě dospěl k závěru, že průběh hranice mezi předmětnými pozemky je nesprávný. Nezkoumal však, zda skutečně náčrt v době svého vzniku odpovídal průběhu hranice (na základě dalších dokumentů a popřípadě výslechů svědků), a vůbec se nezabýval tím, zda je průběh hranice zpochybňován vlastníky hraničních pozemků (byť nebylo nic snazšího než tuto skutečnost dovést z jednotlivých podání žalobkyně). Závěr žalovaného o zřejmém omylu proto není dostatečně podložen. Ostatně stejně jako žalovaný tvrdí, že lomový bod č. 367-1 nebyl omylem zohledněn při vytváření katastrální mapy, lze proti tomu tvrdit, že samotný lomový bod byl na náčrtu č. 157 zakreslen omylem a hranice je tudíž zakreslena správně. Argumentace náčrtem místního šetření č. 157 pak zcela ztrácí smysl. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že spis žalovaného (katastrálního úřadu) je neúplný, takže skutkový stav ohledně průběhu hranice nelze s určitostí zjistit (chybí zde např. mapa, která byla výsledkem obnovy operátu v roce 1987 a případně další písemnosti týkající se této obnovy. Rovněž ve spise nejsou zařazeny žádné dokumenty ohledně obnovy operátu v roce 1999). S ohledem na výše uvedené není možné mít lomový bod na hranici předmětných pozemků za jasně prokázaný, a tudíž nelze hovořit o tom, že došlo ke zřejmému omylu při obnově operátu ze strany pracovníka katastru.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje názoru žalovaného, že obnova katastrálního operátu novým mapováním nemůže být již z podstaty věrnou kopií operátu, který má nahradit, což plyne z § 3 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, protože orgány geodézie měly při obnově operátu evidence nemovitostí postupovat v souladu se skutečným stavem. To ale nijak neřeší otázku změny hranice po uplynutí téměř dvaceti let od obnovy: pokud vlastníci dotčených pozemků (resp. jeden z nich) se změnou hranice v katastrální mapě v současné době nesouhlasí (nejde tedy i z jejich úhlu pohledu o zřejmý omyl), nelze předmětnou hranici, která byla platně vyhlášena v roce 1989 a 1999, měnit za použití § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, byť by i bylo možné před katastrálním úřadem věrohodně prokázat, že hranice byla na základě proběhlých obnov katastrálního operátu zakreslena nesprávně.

Žalovaný také tvrdí, že zjištění, zda se jedná o zřejmý omyl, závisí na posouzení všech náležitostí postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově operátu novým mapováním, což soud neučinil. Předně je vhodné poznamenat, že zjištění skutkového stavu leží primárně na žalovaném jako na správním orgánu, nikoliv na soudu. Nicméně v situaci, kdy je předmětná hranice sporná, je jakékoliv prověřování postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově nadbytečné, neboť ani katastrální úřad (žalovaný) ani správní soud nemohou o průběhu hranic rozhodnout. Krajský soud proto nepochybil, když se postupem zeměměřických a katastrálních orgánů nezabýval a naopak správně dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, neboť opravou chyby v katastru nemovitostí nelze měnit vlastnické vztahy.

Za zcela nerozhodnou pro věc samu považuje Nejvyšší správní soud námitku žalovaného, že krajský soud nesprávně cituje § 8 odst. 1 katastrálního zákona, když klade mezi písm. a) a b) vylučovací spojku „nebo“, ačkoliv písm. b) je podmnožinou písm. a) předmětného ustanovení, neboť i písm. b) vzniká zřejmým omylem pracovníka katastru. Kasační soud je nicméně toho názoru,

že písm. b) daného ustanovení nelze považovat za podmnožinu písm. a). Jakkoliv je možné uvažovat o tom, že i skutečnosti obsažené v písm. b) předmětného ustanovení mohou být způsobeny zřejmým omylem pracovníka katastru, není zjištění existence zřejmého omylu pro opravu chyby podle písm. b) určující. Podle tohoto ustanovení opraví katastrální úřad chyby v katastrálním operátu, které vznikly nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Z dikce normy plyne, že pro opravu chyby je zde podstatné to, zda byly překročeny stanovené mezní odchylky, nikoliv to, zda k jejich překročení došlo zřejmým omylem nebo jinak, což je zásadní rozdíl oproti písm. a) předmětného ustanovení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 - 118, www.nssoud.cz).

V poslední námitce žalovaný tvrdí, že soud označil výsledek obnovy operátu za vadný, aniž by objasnil, jak tato vada vznikla a proč nejde o důsledek zřejmého omylu. Podle kasačního soudu tak krajský soud postupoval z toho důvodu, aby zdůraznil, že zjištění provedená katastrálním úřadem a žalovaným nedosahují kvality zřejmého omylu při obnově katastru. Jinými slovy, i když v průběhu zpracování katastrální mapy mohlo dojít k nesprávnému zakreslení průběhu hranice, nemůže se v daném případě použít ustanovení katastrálního zákona o opravě chyby způsobené zřejmým omylem, když je průběh této hranice sporný, neboť opravou chyby nelze měnit vlastnické vztahy.

Nejvyšší správní soud nevyhověl žádosti žalobkyně a nevyžádal si originál náčrtu místního šetření č. 157 a nezadal znalecký posudek k posouzení pravosti zakreslení bodu č. 367-1, neboť tento postup by na rozhodnutí ve věci samé nic nezměnil, pouze by způsobil prodlužování řízení. Žalobkyně navíc mohla otázku pravosti předmětného bodu vznést před krajským soudem, avšak neučinila tak; bude mít však příležitost domáhat se předložení originálu náčrtu v novém řízení před žalovaným. V tomto řízení bude mít rovněž příležitost uvést své pochybnosti o podjatosti pracovníků žalovaného, kterými se zdejší soud ve fázi kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu nemohl zabývat, neboť nebyly předmětem řízení před správním orgánem ani před krajským soudem.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak ve věci měla plný úspěch; náklady řízení v jejím případě tvoří mimosmluvní odměna jejího zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Soud proto přiznal žalobkyni částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. o 456 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 2 856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu